

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Thomae Młodzianowski Poloni, Societatis Jesu,
Praelectionum Theologicarvm Tomus**

**Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682**

Quæstio III. An principiis philosophicis cohæreat possibilitas Incarnationis?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82973](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82973)

nata: vel quod nomine naturæ intellexerit unum compositum substantiale, ut habet Raimundus lib. 1. de Christo n. 129. Ante recentiores, vide de eodem loco S. Thomam hic q. 2. art. 1. ad 1. & q. 3. art. 2. in corpore.

INSTABIS. Inexplicabile est, in quoniam ista mediata unio consistat.

RESPONDETUR. In hoc mysterio multa est inexplicabilia, sufficit se tueri, quia id non implicat contradictionem. Quod autem mediata & immediata unionem explicare non possumus, provenit ex eo, quia ipsum fundamentum illius, nempe distinctionem virtuale, non penetramus, nec penetrare possumus, quia hoc ipso penetraremysterium Trinitatis. De hac tamen mediata unione dici posset, illam in hoc stare; quia villius alligatur etiam natura divina: quia tamen non nisi mediante Personalitate facit unum per se substantiale, ratione Personæ completis substantialiter; ideo non nisi illa mediante dicitur uniri, mediatè item unitur: quia immediatus respectus modalitatis habetur non nisi ad personalitatem VERBI, ad naturam autem extendit se ille ordo, non nisi propter identitatem ejus cum persona, hocq; ipso mediatè quia scilicet, si per impossibile non esset illa natura physice idem cum VERBO, non se ad illam exporrigeret illa modalitas.

PROAD 2. Partem, nempe an sit impossibilis mediata unio naturæ divinæ? posset esse questio, an scilicet per substantiam absolutam posset terminari natura humana? sed hanc non dari alibi decisum, si daretur, posset terminare naturam humanam, quia nihilo differret à Personalitate, positoq; quod esset indistincta virtualiter à natura divina, terminaret formaliter naturam humanam, non secundum quod natura, sed secundum quod substantia est. Procedit tamen questio de ipsamet natura an possit immediate uniri? affirmat Scotus, Durandus, Richardus, Occam, Gabriel, Cajetanus, Valentia, Suarez, Disp. 13. Sect. 1. Negat Capreolus, Alensis, Vasq. disp. 27. n. 4. Aldrete & alii. Contra quos

PROBATUR 1. Quia id non implicat contradictionem.

PROBATUR 2. Possibilis est modus determinans ut uniatur mediatè natura, quamvis immediate uniatur Persona: ergo etiam possibilis erit modus, determinans ut immediate uniatur natura.

PROBATUR 3. Potest communicari natura immediate, non communicari etiam mediatè persona: ergo etiam potest immediate uniri natura, & non uniri etiam mediatè persona.

OBJICITUR 1. Natura divina sic unita naturæ humanæ, neq; esset homo cum non esset ipsa suppositum habens naturam humanam: neque etiam esset natura humana, siquidem distingueretur ab illa; Ergo casus omnino est impossibilis.

RESPONDETUR. Quando admittitur possibilis unio immediata naturæ divinæ, cum natura creata, non admittitur unio substantialis; hæc enim requirit, præter extrema substantialia, incompletionem, qualis non habetur in naturis; quod si non admittitur à nobis unio illa substantialis, non admittitur fundans communicationem idiomatum; quia hæc, est unitas prædicatorum substantialium, unitas autem prædicatorum substantialium, non est nisi ratione Unionis Substantialis; si autem non erit tunc communicatio idiomatum, non poterit dici, quod illa natura divina sit natura humana, nec erit natura illa divina homo, sed erit unitum, & adstrictum naturæ humanæ.

OBJICITUR 2. Etiam posita substantiâ absoluta, non posset illa terminare naturam creatam, quia substantia debet reddere naturam incommunicabilem, hoc autem non præstaret substantia absoluta.

RESPONDETUR. Substantiam absolutam, si & ipsa sit incommunicabilis, debere reddere naturam incommunicabilem, non esset autem incommunicabilis substantia absoluta, si daretur.

OBJICITUR 3. Quia nullibi S. Thomas affirmat possibilitatem talis unionis, & quia post multa hic quæst. 3. art. 3. in corpore, non invenit modum, quo Natura divina uniri possit, nisi in consideratione nostra intelligatur ut subsistens.

RESPONDETUR nullibi etiam S. Thomam negare hanc possibilitatem; locus citatus, loquitur de unione substantiali faciente unum per se substantiale, quæ non potest esse nisi intelligatur natura divina ut subsistens, non loquitur autem de unione accidentali, quæ à nobis hic ponitur.

QUÆSTIO III.

An Principiis Philosophicis cohereat Possibilitas Incarnationis?

1. PRINCIPIMUM. Definitivè Subsistentia per Boëtium, est naturæ rationalis individua Substantia: nunquam autem potest natura humana esse à parte rei, nisi individua: Ergo nec existere sine propria Persona.

RESPONDETUR. Ly individua dupliciter sumi potest: imprimis pro singulari & hæceisata, & sic non potest existere natura, nisi individua; Secundò sumi potest ly individua, pro non communicata alteri, pro non dividuante se ad unionem cum alio terminante, pro habentè rationem totius talis: & sic fieri potest, ut natura existat, communicetur tamen alteri, ut ab alio terminetur, ut non habeat in se rationem totius, sed rationem partis, adeoq; ut à Personalitate aliena, maxime divina, terminetur. Quando autem assumunt aliqui, magis esse separabilem individuationem quam Personam, eo quod esse individuum pluribus conveniat, esse autem Personam

onam non nisi Uni soli, id non convincit; quia individuum, si sumatur prout est à parte rei, æquè non est commune, si autem sumatur secundum rationes communes, æquè est commune ac Personæ; quare autem stante entitate rei, non possit aliquid definire esse individuum, & tamen possit definire habere rationem totius seu subsistentis? referri id debet, vel in distinctionem entitativam subsistentiæ, vel in rationem connotati; eò quòd possit haberi connotatum, ratione cuius dicatur non esse Persona, cum non detur connotatum, ratione cuius dicatur, non esse individuum.

INSTATUR I. ex Amico. Non posse ostendi, quomodo tunc Substantialis compositio intercedat.

RESPONDETUR. Ostendi id, si ponatur deesse subsistentia, quæ est complementum superadditum substantiale. In principiis autem connotantium dici posset, quòd naturæ humanæ à parte rei positæ, identificatur realiter sua totalitas, & habere rationem totius: si ergo natura humana est aliquid substantiale, etiam illius totalitas, & hoc quòd est habere rationem totius, erit substantiale; si ergo non habeat aliquo casu natura humana rationem totius, non habet aliquid substantiale, adeoque non erit quid completum substantialiter, non ob defectum alicujus entitatis, sed ob defectum connotati requisiti; & hæc incompletio, fundare potest compositionem substantialem.

INSTABIS 2. Subsistentia est modus, si est modus, non potest suppleri effectus illius, nisi consimili modo.

RESPONDETUR, etiam posito quòd subsistentia sit modus, non repugnat, ut aliquid eminenter continens illam modalitatem, faciat, quòd faceret modus.

INSTABIS 3. Figura non potest suppleri ab alia figura, ergo neque subsistentia à subsistentia, etiam altiori.

RESPONDETUR. Disparitatem esse, quia non est possibilis alia species figuræ, præstans hoc, quòd præstaret alia: quomodo enim quadratum, præstabit hoc, quòd triangulus, habebitque non nisi angulos tres? non repugnat autem subsistentia divina, continens perfectionem subsistentiarum creaturarum.

2. PRINCIPIUM est. Effectus causæ formalis & materialis suppleri à Deo non potest: Ergo nec defectus subsistentiæ creatæ. *Hæc difficultas* tangit quæstionem, an VERBUM exer-

ceat aliquod genus causalitatis in humanitatem? Negat Suarez. Affirmat Amicus.

RESPONDETUR directè, disparitatem esse, quia cum Deus non habeat in se rationem formæ vel materiæ physicæ, ut alibi docetur, nec defectum eorundem in eodem genere supplere potest; quia autem in se Deus habet rationem subsistentiæ, utpote in suo conceptu nullam imperfectionem dicentis, ideo subsistentiam creatam supplere potest: quæ est quidem aliquo modo similis formæ, quia suo modo actuatur, advenit, determinatur; est tamen in hoc dissimilis, quia forma ordinatur ad perficiendam naturam, in ratione naturæ, subsistentia in ratione per se stantis; rursus quia forma dicit necessariò esse actum Subjecti, jam autem subsistentia dicit esse terminum subsistentialem naturæ. Cæterum subsistentia non est idem, quòd forma rigorosè: quia si idem esset forma & subsistentia, cum in Deo dentur verè tres subsistentiæ, darentur tres formæ, adeoque Deus esset quid verè compositum.

3. PRINCIPIUM jam præjactum est. Ex duobus entibus completis non sit unum per se; natura autem humana & VERBUM sunt entia completa.

RESPONDETUR. Naturam humanam in ratione naturæ esse ens completum, & sic sumpta, non facit unum per se, primò directè: nihilominus naturam humanam in ratione subsistentiabilis, personabilis, terminabilis, non esse ens completum, ideoque in ratione Personæ naturæ humanæ & VERBUM, faciunt unum per se, unde etiam natura humana, dicit ordinem obedientialem, ad tale compleri.

INSTABIS. Omne totum debet constare partibus, ergo & totum Hypostaticum debet constare partibus; Persona autem divina non potest habere rationem partis.

RESPONDETUR ex dictis de subsistentia. VERBUM in hoc composito habere rationem partis æquivalenter, hoc sensu, quia sicut pars se solâ non constituit totum, sic etiam & persona divina non constituit se solâ Totum Hypostaticum; non habet autem formaliter rationem partis; quia pars semper dicit imperfectionem, quæ caret VERBUM; dicit totum se esse perfectius: Totum autem Hypostaticum non est perfectius personâ VERBI. Et quamvis ex contrariis non dicentibus in aliquo genere ordinem ad se, non possit fieri unum per se, secus tamen si dicatur hic ordo; ut dicit natura ordinem obedientialem ad suppositari à VERBO.

DISPU.